

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie M. P., Ł. C., K. N., K. M. i A. H.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 lutego 2025 r.,
na posiedzeniu bez udziału stron,
wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania
wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 16 października 2023 r., sygn. akt II AKa 69/19,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt II K 12/09,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Obrońcy skazanych M. P., Ł. C., K. N., K. M. i A. H. w złożonych kasacjach
wnieśli o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16
października 2023 r., sygn. akt II AKa 69/19, zmieniającego wyrok Sądu
Okręgowego w Koninie z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt II K 12/09.

W uzasadnieniu wniosku obrońca skazanego M. P. odwołał się do treści
samyh zarzutów kasacyjnych jak również do faktu, że skazany w swoim życiu nie
wszedł w konflikt z prawem, a w społeczeństwie funkcjonuje w sposób zgodny z
ukształtowanymi normami zachowania.

W uzasadnieniu wniosku obrońca skazanego Ł. C. podniósł, iż
przeprowadzona przez sąd odwoławczy kontrola była pozorna, nadto wskazał, że

skazany w Danii prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, ma utrzymaniu rodzinę, zaś wykonanie kary dla jego zdrowia przyniosłoby nieodwracalne skutki.

W uzasadnieniu wniosku obrońca skazanego K. N. odwołał się do treści zarzutów kasacyjnych, a nadto podniósł, że w aktualnej sytuacji rodzinnej skazanego wykonanie kary spowoduje nieodwracalne skutki dla niego i jego rodziny.

W uzasadnieniu wniosku obrońca skazanego K. M. odwołał się do rangi postawionych w kasacji zarzutów oraz wskazał, że wykonanie kary pociągnęłoby dla skazanego nieodwracalne skutki.

W uzasadnieniu wniosku obrońca skazanego A. H. odwołał się do jego sytuacji rodzinnej, wskazując, że skazany opiekuje się niepełnosprawną matką, w najbliższym otoczeniu nie ma nikogo kto mógłby tę opiekę przejąć.

Prokurator w odpowiedzi na wniesione kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców skazanych nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odwołać się do treści art. 532 § 1 k.p.k., który wskazuje, że w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Treść tego przepisu nie określa przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, jednakże możliwość jego wstrzymania, jak wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa, ma charakter wyjątkowy i stanowi odstępstwo od zasady określonej w art. 9 § 2 k.k.w. Przepis ten jednoznacznie wskazuje, że orzeczenie staje się wykonalne z chwilą jego uprawomocnienia. Zatem wstrzymanie wykonania orzeczenia, jako instytucja o charakterze wyjątkowym, może nastąpić przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia sytuacji oczywistej zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby

wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21; postanowienie SN z dnia 19 października 2021 r., V KK 415/21).

Zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być zatem uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność oraz w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 30 września 1997 r., II KKN 329/97; postanowienie SN z dnia 6 czerwca 2000 r., II KKN 74/99; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r.; postanowienie SN z dnia 15 stycznia 2018 r., II KK 23/18; postanowienie SN z dnia 22 stycznia 2020 r., III KK 5/20).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, nie przesądzając wprawdzie ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego w stosunku do wszystkich skazanych, wskazać należy, że żadna z powyższych przesłanek nie zachodzi. Obrońcy skazanych wnosząc o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie podnieśli takich argumentów, które wskazywałyby na zasadność zastosowania szczególnej instytucji jaką jest wstrzymanie wykonania orzeczenia. Nie sposób także uznać, w oparciu o treść sformułowanych zarzutów, że uwzględnienie przedmiotowych kasacji jawi się jako realne, a wydany przez sąd odwoławczy wyrok jest oczywiście wadliwy. W orzecznictwie od dawna utrwalone jest stanowisko, że to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. Podkreślić jednocześnie należy, że subiektywne przekonanie o trafności stawianych zarzutów nie przesądza o

konieczności wstrzymania wykonania wyroku, a następnie uchylenia wyroku sądu odwoławczego.

Za uwzględnieniem wniosków obrońców o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie przemawiają również zawarte w ich uzasadnieniach argumenty odwołujące się do okoliczności rodzinnych. Należy bowiem wskazać, jak wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego, że tego rodzaju okoliczności są związane z postępowaniem wykonawczym i mogą stanowić podstawę ewentualnych wniosków o odroczenie wykonania kary lub przerwę, nie mogą jednak być wystarczającą przesłanką do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k.

Podkreślić również należy, że w odpowiedzi na wszystkie te kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy stwierdził zatem, że w stosunku do skazanych M. P., Ł. C., K. N., K. M. i A. H. nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., skutkującej wstrzymaniem wykonania wyroku Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 października 2023 r., sygn. akt II AKa 69/19, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt II K 12/09.

W tej sytuacji, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

r.g.